

Η Ἑλλάς εἶταν ἐνωμένη τότε, πολεμοῦσε, νικοῦσε, προόδευε, ἀπελευθερώθηκε...

Τὰ Χριστούγεννα τῆ χρονιά ἐκεῖνη εἶταν ἐορτὴ που ζῆσταινε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐλπίδες κάθε ἑλληνικῆ καρδιά, ἡ Πρωτοχρονιά εἶταν αὐτῆ νέων νικῶν, νέων ἐλπίδων καὶ ἡ στέγες τῶν Μακεδονικῶν χωριῶν ἐκάπνιζον τοῦ κυανοῦ καπνοῦ; εὐωχιῶν καὶ ἐορτασμάτων...

Καθισμένοι στὸ παραθύρι ὁ ἐπιλοχίας τῶν εὐζώνων Ζαχογιάννης, γυρίζων εἰς τὴν οὐβλα τὸ σταῖον νοστιμιδα χοιρινό, ἀποθεοῦμενος μέσα εἰς τοὺς καπνοῦ τῆς κνίσσας, κατηχοῦσε μερικῶ; Βουλγαροφώνους χωρικοῦ; οἱ ὅποιοι μὲ τὸν ἱερέα τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς εἶχον στριμωχθεὶ ἐκεῖ, ὡς ἀγέλη φοβισμένων τσακαλιῶν.

Τὰ πύρινα ζυτηήματα τοῦ πολέμου, τὸν εἶχαν ρίξει σ' ἓνα ἀγκυροδοχεῖ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, σχηματικῶ, τὸ ὅποῖον προσήλθε νὰ χωρετῆσαι ταπεινὰ τὸν νικητὴν Ἑλληνα ἐπιλοχίαν.

— Καλὰ Χριστούγεννα ἀφεντικῶ καὶ καλὴ Πρωτοχρονιά!

— Καλὰ Χριστούγεννα! Ἐπανελάβε σὺν ξαφνισθεῖ; ὁ ἐπιλοχίας... Καλὰ Χριστούγεννα!... Ἐχοῦμε Χριστούγεννα ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, ἔχετε καὶ σεῖς; τοῦ; ρώτησε στραφεῖς ξαφνισμένοι; πρὸ; αὐτοῦ;.

— Μὰ κι' ἐμεῖς Χριστιανοὶ δὲν εἴμεθα; τοῦ ἀπήντησεν ὁ παπᾶς, σκυφμένος, τυλιγμένος; καθῶ; εἶταν.

— Χριστιανοὶ εἴστε σεῖς ἡ ἀρχιοχριστιανοί! τοῦ ἀπαντοῦσε πάντοτε ὁ Ζαχογιάννης.

Καὶ ἐπανελάμβανε, σὺν θυμωμένοι; ἐνθ' ἔβαζε στὴ φωτιὰ τὸ χοιρινό, κι' ἡ κνίσσα ἐπεντοβολοῦσε:

— Βρῆ γιατί ἀρίστε τὴν πίστη τοῦ Θεοῦ καὶ ἐγίνετε Βουλγάρου;

Κανένας δὲν ἀπήντησε; μόνον ὁ παπᾶς; ξανάπε:

— Μὰ τὸ Θεὸ πιστεύουμε κι' ἐμεῖς;

— Βρῆ ποιὸ Θεὸ; Εἶδατε νὰ βγῆ κανένας Θεὸς ἡ κανένας ἅγιος ἀπὸ τὴν Βουλγαρία; Βρῆ Βούλγαρο ἅγιο εἶδατε ποῦθενά; Βρῆ ξερετε, βρῆ, ποῖα εἶνε ἡ Ἑλλάδα καὶ ποῦ εἶνε ἡ μεγάλη Ἑλλάδα, ἡ ἀληθινή;

— Ποῦ;

— Στὸν οὐρανό.

— Στὸν οὐρανόοοοοοοο!

— Ναί. Ἐκεῖ εἶνε ἡ Μεγάλη Ἑλλάδα καὶ αὐτὴν, χαμένοι; τὴν ἀπαρηθῆκατε; Για ζυτᾶστε, βρῆ. Ποῖος ἅγιος δὲν εἶνε Ἕλληνας;

— Ο Ἄϊ—Βασίλης;

— Ἕλληνας.

— Ο Ἄϊ—Γιώργης;

— Ἕλληνας, ἀξιοματικῶ; τοῦ ἱππικοῦ.

— Ο Ἄϊ—Δημήτρης;

— Ἕλληνας καπετάνιος.

— Ο Ἄϊ—Κασσιανός; Διηγῶρο;!

— Ο Ἄγιος Ἐλευθέριος; Μάιος; πού λευτε-

ρώνει τῖς γυναῖκες!

— Ἡ Ἁγία Παρασκευῆ; Ο Ἄϊ—Νικόλας; Θαλασσινός. Ο Ἄϊ—Ἀντώνης; Ποιός;

Πέστε μου καὶ ἓναν ἅγιο Βούλγαρο, πού νᾶνε ἐκεῖ πάνω!

Πῶ; θά σᾶς ὑποδεχθῶν, μορῆ χαμένοι, αἶφιο ὄλοι αὐτοί, στὸν οὐρανό!... Ἀπὸ τὴν κάτω Ἑλλάδα περιφρόνησι; κι' ἀπὸ τὴν ἀπάνω, μεγάλη τιμωρία!... Για λέγε σὺ παπᾶ.— Εἶναι ἡ δὲν εἶναι ὄλοι οἱ ἅγιοι Ἕλληνας; Ο Ἄϊ—Γρηγόρης; ἡ Ἁγία Βικηρία, ὁ Κωσταντῖνος; κι' ἡ Ἐλένη, ἡ Ἁγία Κυριακή, ἡ Ἁγία Κατερίνα, ὁ Ἄγιος—Στυλιανός; κι' ὄλοι οἱ Ἄγιοι Πάντες;....

Πᾶσι ξεχριστιανέψατε πού νὰ χαθῆτε!

Χριστούγεννα εἶναι τοῦτα τὰ δικὰ σας, δῶ!

Πρωτοχρονιά εἶν' τοῦτη!

Χριστούγεννα χωρὶς ψητοριὰ καὶ «σουβλιμᾶ» καὶ χωρὶς Χριστοφωμῶ καὶ Καλλιαντίζαρους!

Πρωτοχρονιά χωρὶς νὰ κυτᾶτε τὸ προῖ τὰ ψηλά βουνά, νὰ σκάτε ροῖδο στὸ σπῆτι καὶ νὰ ρίχνετε κι' ἀπὸ μιὰ μὲ τὸν γρῶά, σὺν νὰ χαίρεσθε τὸν νέο χρόνο καὶ νὰ τὸν χαίρετάτε:

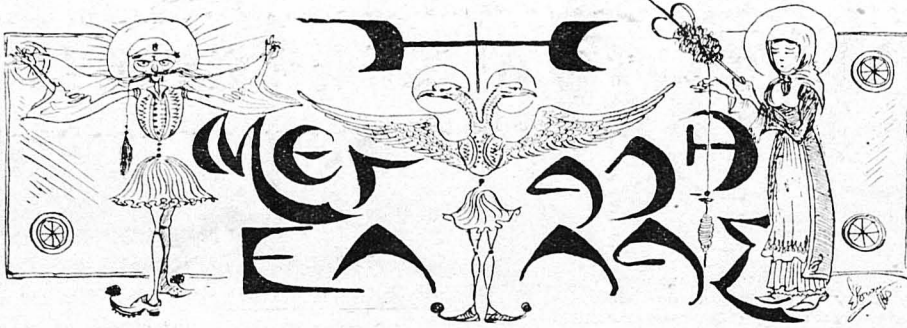
— Μπούμ!

Καὶ ν' ἀχολογᾶνε τὰ βουνά, σὺν νὰ γιορτάζουνε μαζί σας:

«Μπού, οὐ, οὐ, οὐμ! Χάϊ—Μανούλαμ—Χάϊ.—Νὰ μᾶς χιλῖ-
σουνε τ' ἄρνιά, νὰ τρέχουν τὰ ποτάμια γάλα...»

— Ὅλοι οἱ Ἕλληνας γίνονται ἅγιοι; Ρώτησε πονηρῶ ὁ Βούλγαρος παπᾶς.

— Οὐόχι, ἀπήντησε ὁ Ζαχογιάννης, ἀλλὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,

πάνε, καθῶς βλέπεις ὄλοι στὸν Παράδεισο, σὺν σὲ δικὸ τοῦ; μέρο;.... Ἐοῦ σὺν πᾶς στὸ Σαρακίνοβο, περαστικῶ; δὲν καταλῆς σὲ κανὴ δικὸ σου σπῆτι; Δὲν σὲ πέρνει ὁ παπᾶς, ἡ κανένας συγγενῆς σου; Ἐξω σ' ἀρίνουν νὰ κοιμηθῆς; Στὸ δρόμο, πεταμένο; — Καὶ σὺ θ' ἄγιάσι; καπετάνιε; ἐπιναρωτῆσεν πειδ

πονηρῶ ὁ ἱερέ;.

— Δὲν λέου οὐόχι! Ὅπως κι νᾶν τὰ πράγματα ὁμο; ἓνας.... ἀ-
γοροφύλακας; θὰ γείνω ἐκεῖ πάνω!... Κοιτῶ μου περιβόλι, βλέπεις,
ὁ Παράδεισο;. Πρῆπει κάποιος; νὰ τὸ φυλάῃ γιὰ νὰ μὴ μπαῖνουν μέσα
κοιμητᾶζῆδες!.....
Στου. Στου.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΜΑΓΟΙ

Τὸ «Μπουκέτο» τιμῆ σήμερον διὰ τῆς ἐλλειπτικῆς τοῦ συνεργασίας γνω-
στό; καὶ διακεκριμένο; λόγιος, εὐθυμογράφος. Τὸ κάτωθι σατυρικὸν ποίημα
ἐγγραφεθ' αὐτοῦ χάριν τοῦ περιοδικοῦ μας, εἰς τὸ ὅποῖον θὰ παραβῆ τακτικά
τὴν συνεργασίαν τοῦ, παρῆν καὶ ἐμμετρον.

Οἱ Μάγοι ξεκινήσαντες, λοιπὸν ἐκ τῆς Πελοοίας;

Ἄλλαξαν δρομολόγιον διὰ σπουδαῖον λόγον

Καὶ χάριν συντομίας

Ἄπ' τὰς Ἀθήνας πέρασαν, τὴν φά τ ν η ν τ ὦ ν ἀ λό γ ω ν...
Σμῆναν, χρυσὸν καὶ λίβανον ἐοῖκωναν στὸν

ἴωιο,

Στὸ τελωνεῖο δὲ γι' αὐτὸ τραβῆξαν μαρτύριον

Πλὴν τὸν χρυσὸν τὸν ἔχασαν εἰς τὸ Χρημα-

τιστήριον

Κι' ἐμείνανε στὸ δρόμο.

Τότε σὲ κάποιος ρεστωρᾶν πῆγαν νὰ φᾶνε βερεσὲ
Καὶ ὅταν ὁ λογαριασμός ἀρίκτετο διὰ μαγειρίας,
Ἐχάσαν τὸ σακάκι τοῦ; καὶ δύο κλειματίας
Κι' ἐμείναν μετὸ νυκτικὸ τὸ ἐκ λευκοῦ χασέ.

Κατόπιεν ἐνῶ γυρίζαν μονάχοι στὴν Ἀθήνα

Μὲ μιὰ μόνο βέστα

Συνήντησαν μιᾶν κοιμητῆν, ἰδιανικήν Χριστινά

Κι' ἔχασαν καὶ τὰ ρέστα...

Καὶ ὅταν καὶ ἡ ἔσχατη δεκάρα ἀνηπάγη

Ἀπὸ τὴν αἰσχροκερδέει, ἀνέγρασαν μετὸ πόνον

— Ὡ πόλις θυματοποῖων καὶ μαγικῶν εἰκόνων

Μπρὸ; εἰς τοῦ; τόσου; μάγου; σου... τ εἶ-

μιᾶστε ἐμεῖς οἱ μάγοι;

Λαβόντες δὲ ὡς ὁδηγὸν ἡλεκτρικὸν ἀστέρα

Τῆ; Ἐταιρίας; ἔφυγαν χωρὶς φανῆ; καὶ κρό-

τους;

Ἄλλὰ μόλις προχώρησαν δυὸ βήματα πειδ πέρα

Ἐγάθησαν ἐντὸ; τοῦ σκοτό;...
Τιμος

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ ἀληθινός; ἔρωτας κάμνει ἀδελφί; καὶ τοῦ; πλέον ἐπιδελφί; ἔρωτά;.

Κα νετ Σοσὸζλ.

Τὰ γιορταεῖα δὲν ἐρχονται ὅταν ἀσπίρουν αἱ τριχες, ἀλλὰ ὅταν
μαυρίζε ἡ καρδιά.

Ναπολέων.

Ἡ καρδιά τῆς γυναῖκῶ; ἀποτελεῖ μέρος; τοῦ οὐρανοῦ καὶ γι'
αὐτὸ ἀκριβῶ; μεταβάλλεται καὶ αὐτὴ νύχτα καὶ ἡμέρα ὅπως καὶ ὁ
οὐρανός;, ὁ ὅποῖος; ἄλλοτε εἶναι γαλανός; καὶ ἄλλοτε συννεφισμένος.
Βύρων.

Εἶναι ἀρκετᾶ εὐκόλον νὰ εὐρῆς μιᾶν ἐρωμένην καὶ νὰ διατηρήσης
ἓνα φίλον. Τὸ δύσκόλον εἶναι νὰ εὐρῆς ἓνα φίλον καὶ νὰ διατηρήσης
μιᾶν ἐρωμένην.
Λεβί;.

Ὁ γάμος εἶναι ἀνοησία; πού διαπρᾶττεται ἀπὸ δύο καὶ κατόπιεν
ἓνα κᾶτεργον γιὰ τρεῖς καὶ περισσοτέρους.
Σαίξπηρ.

Θὰ εὐρεθῆ γιὰ Θεοῖς ἀγοροφύλακος!